

РЕШЕНИЕ

№ 2840

гр. София, 10.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1675** по описа за **2020** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от А. А. Г., ЕГН [ЕГН], чрез адв. М. Б. срещу Решение от 17.12.2019 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 2 - ри състав по НАХД № 6097/2018 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 18-4332-001248/09.03.2018 г., издадено от Зам. Началника на отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на касатора за нарушение по чл. 174, ал.3 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба” в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца и на основание чл.175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, за нарушение на чл. 103 от ЗДвП е изменена наложената „глоба“ в размер от 200 лева на 50 лева и от лишаване от право да управлява МПС за 3 месеца, на 1 месец.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност на съдебното решение, предмет на настоящата проверка. Посочва се, че районният съд не е кредитирал обективно и правилно показанията на свидетелите. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС. В съдебното заседание - редовно призован, касаторът не се явява, не се представлява.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не се представлява.

Представителят на Софийската градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба и моли за потвърждаване решението на СРС. Административен съд София – град, V – ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

На 03.03.2018г., около 02:05ч., в [населено място], А. А. Г. като водач, е управлявал лек автомобил, марка „Рено“, модел „М. Сценик“ с рег. [рег.номер на МПС] , по [улица]с посока на движение към [улица], като при ясно подаден сигнал със стоп палка, автомобила не спира и продължава движението си, като е спрял на бул. „Г. Б. до № 45. Водачът е отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство „Алкотест Дрегер“ и е издаден талон за медицинско изследване, бланков № 0025693 за МБАЛ Св. „А.“. Установеното е прието за нарушения на чл. 174, ал. 3 ЗДвП и чл. 103 от ЗДвП, за което му е съставен Акт за установяване на административно нарушение № 391625/03.03.2018 г. от П. Д. – м.л.автоконтрольор към ОПП, СДВР.

Въз основа на АУАН било издадено процесното НП № № 18-4332- 001248/09.03.2018 г., с което на Г. са наложени административни наказания: „глоба" в размер на 2000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС" за срок от 24 месеца за извършено нарушение по чл.174. ал.3 от ЗДвП и 200 лв. за извършено нарушение на чл. 103 от ЗДвП и „лишаване от право да управлява МПС" за срок от 3 месеца.

Описаната фактическа обстановка е потвърдена от проведените непосредствени разпити на свидетелите Д. и Н.. Показанията им са кредитирани от въззивния съд като ясни, убедителни и съответстващи на приложените и приети от съда на основание чл. 283 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН писмени доказателства. Събраният доказателствен материал чрез показанията на свидетелите, подкрепя изложеното в АУАН.

Въз основа на така събраните доказателства, СРС е направил извод, че НП е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия. Приел е, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. По същество на спора въззивният съд е изложил съображения, че административно-наказателната отговорност на А. А. Г. е ангажирана правилно за нарушенията на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и чл. 103 от ЗДвП. СРС е приел, че така определените санкции са в законоустановения размер, като наказващият орган е отчел обществената опасност на конкретното нарушение, като за нарушение на чл. 103 от ЗДвП е намалил наложената „глоба“ в размер от 200 лева на 50 лева и от лишаване от право да управлява МПС за 3 месеца, на 1 месец.

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелството, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаване на решението.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост е установил фактическата обстановка, въз основа на задълбочено и подробно изследване и анализ на свидетелските показания и приложените писмени доказателства, които потвърждават фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство. Правилни са изводите на СРС, с които е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са издадени от компетентен

орган. АУАН съдържа всички изискуеми съгласно чл. 42 ЗАНН реквизити: посочени са фактическите обстоятелства, при които е извършено нарушението, отразено е кои нормативни правила са нарушени. В съответствие с изискването на чл. 42, т. 5 ЗАНН е посочена нормата, която е нарушена – чл.174, ал.3 от ЗДвП, според която „водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от 2 години и глоба 2000 лв.“ В разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП между двете предложения е използван съюзът „или“. Предвидено е да бъде санкциониран отказът на водача да му бъде извършен тест с техническо средство или неизпълнението на предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта. В АУАН е описано подробно изпълнителното деяние „категорично отказва да бъде изпробван с Алкотест дреггер ...“, като на водача е издаден талон за медицинско изследване във МБАЛ Св. „А.“. Няма данни от друга страна да е изпълнено и предписанието за медицинско изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта, което е дадено по време на проверката. Поради това правната квалификация на нарушението по чл.174, ал.3 от ЗДвП в НП е вярна.

По отношение на установеното нарушение на разпоредбата на чл. 103 от ЗДвП: „При подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. Съответно санкцията за неговото неизпълнение е регламентирана с разпоредбата на чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП. Видно от нормата на чл. 103 от ЗДвП, изпълнителното деяние е отказът да се изпълни нареждане на органите за контрол или регулиране за движение. Следователно, за да е налице нарушение, е необходимо на първо място да е подаден сигнал и подаденият сигнал да е бил възприет от водача на ППС и същият да не е спрял, т.е. бездействие обективизиращо, че не го е изпълнил. Подаването на сигнал за спиране със стоп палка, безспорно е разпореждане на контролен орган, по естеството си осъществено чрез конклюдентно действие, като в настоящия казус, това е и конкретната форма на разпореждане, обуславяща ангажиране на отговорността за нарушение по чл. 103 от ЗДвП. От събраните доказателствата по делото, както и от описанието на поведението на административнонаказаното лице се установява и фактът на възприемане на сигнала от водача, който вместо да спре за проверка, е продължил движението си. Намаленият от СРС размер на наказанието се явява справедлив и съобразен с разпоредбите на чл. 27 от ЗАНН, като законосъобразно съдът е взел предвид предходното поведение на жалбоподателя като водач на МПС.

Решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените касационни основания. При извършената служебна проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, съдът констатира, че районният съд е постановил съдебния си акт в съответствие със закона. Процесуалните права на страните не са ограничени и нарушени, а решението е мотивирано. Не се констатират твърдените съществени процесуални нарушения и материална незаконсъобразност, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1

ЗАНН, Административен съд – София град, Пети касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 17.12.2019 г., постановено от Софийския районен съд,
Наказателно отделение, 2 - ри състав, по НАХД № 6097/2018 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ :